

Kız ve Kurtarılan Köpek Yavrusu

Jane MEADOW

Kız ve Kurtarılan Köpek Yavrusu

Jane MEADOW

Lucy sekiz yaşındaydı; sıcak bir gülümsemesi ve iyilikle dolu bir kalbi vardı. Hep bir köpek yavrusu sahibi olmayı hayal etmişti. Güneşli bir cumartesi günü annesi onu hayvan barınağına götürdü. Lucy, köpek yavrusu malzemeleriyle dolu yeşil bir bez çanta taşıyordu. Köpeklerle tanışmak için sabırsızlanıyordu. Barınağın kapısından girerlerken ela gözleri heyecanla parlıyordu.

Barınakta Lucy birçok köpek gördü, ama küçük bir köpek yavrusu gözüne takıldı. Dağınık tüyleri, kahverengi ve beyaz kürkü ve bir yana sarkan kulağı vardı. Tek başına köşede oturmuş, titriyordu. Büyük, koyu kahverengi gözleri korkmuş görünüyordu. İnce boynunda gümüş bir etiketi olan yumuşak mavi bir tasma gevşekçe asılıydı. Lucy'nin yüreği eridi. Fısıldadı: 'İşte bu, anne.'

Annesi Lucy'nin yanına diz çöktü ve nazikçe gülümsedi. 'Çok utangaç görünüyor,' dedi. 'Ona karşı sabırlı olmaya hazır mısınız?' Lucy başını salladı. 'Hazırım,' diye söz verdi. Barınaktaki kadın onlara köpek yavrusunun adının Max olduğunu söyledi. Dört aylıktı ve sokakta bulunmuştu. Lucy elini uzattı, ama Max geri çekildi. 'Sorun değil,' dedi Lucy yumuşak bir sesle. 'Beklerim.'

Eve vardıklarında Lucy, Max için oturma odasının köşesine rahat bir yatak hazırladı. Mama ve su kaplarını yakınına koydu. Ama Max taşıma kutusundan çıkmadı. İçeride kaldı, titriyordu. Lucy biraz uzakta yere oturdu. 'Artık güvendesin, Max,' dedi yumuşak bir sesle. Annesi kapı aralığından izleyip gülümsedi.

İlk gün Max kanepenin altına saklandı. Lucy onu dışarı çekmeye çalışmadı. Barınaktaki kadının söylediklerini hatırladı: ona alan tanı. Bu yüzden sessizce oturup yüksek sesle kitap okudu. Sesi sakın ve yumuşaktı. Bir süre sonra Max merakla dışarı baktı. Lucy fark etmemiş gibi yaptı. Okumaya devam etti ve Max onu gölgelerden izledi.

O akşam Max yemek yemek için dışarı çıktı. Lucy kıpırdamadan durdu ve mamasını koklamasına izin verdi. Hızla yedi, sonra tekrar kanepenin altına kaçtı. Lucy gülümsedi. 'Aferin oğlum Max,' diye fısıldadı. Annesine, 'Biraz cesur olmaya başladı,' dedi. Annesi ona sarıldı. 'Harika bir iş çıkarıyorsun, Lucy. Anahtar sabırdır.'

Ertesi sabah Lucy, yüksek sesle konuştuğunda Max'in sarkan kulağının seğirdiğini fark etti. Onun yanında sessiz bir ses kullanmayı öğrendi. Max alana ihtiyaç duyduğunda başını çevirirdi. Lucy buna saygı gösterdi. Geri çekilip beklerdi. 'İşaretlerini öğreniyorsun,' dedi annesi gururla. Lucy başını salladı. 'Bana neye ihtiyacı olduğunu söylüyor.'

Üçüncü gün Max ilk kez kuyruğunu salladı. Sadece küçük bir sallamaydı, ama Lucy gördü. Yerde oturmuş, bir topu yavaşça yuvarlıyordu. Max birkaç adım öteden izliyordu. Sonra yavaşça yaklaştı. Lucy'nin kalbi sevinçle çarptı, ama sakin kaldı. 'Sorun değil, Max,' dedi. 'Daha yakına gelebilirsin.'

Max Lucy'nin elini kokladı, sonra yaladı. Lucy kıkırdadı. Çok hızlı hareket etmedi. Max'in kendi zamanını almasına izin verdi. O öğleden sonra Max, Lucy'yi mutfağa kadar takip etti. Lucy akşam yemeğini hazırlarken ayaklarının yanına oturdu. Annesi bu manzaraya gülümsedi. 'Sana güvenmeye başlıyor, Lucy,' dedi. Lucy'nin yüzü aydınlandı. 'Ben de öyle düşünüyorum.'

Her gün Max biraz daha cesurlaştı. Lucy'yi her yerde takip etmeye başladı. O ödevini yaparken ayaklarının dibinde yatıyordu. Televizyon izlerken yanına kıvrılıyordu. Ama bazen hâlâ korkuyordu. Yüksek sesler onu saklanmaya itiyordu. Lucy yakınına oturup yumuşak bir sesle konuşurdu. 'Sorun değil, Max. Ben buradayım.' Ve Max sakinleşirdi.

Bir öğleden sonra fırtına patladı. Max dehşete kapıldı. Titredi ve kanepenin arkasına saklanmaya çalıştı. Lucy ne yapacağını tam olarak biliyordu. Onu sıcacık bir battaniyeye sardı ve sıkıca tuttu. Yumuşak bir şarkı söyledi. Max'in titremesi yavaşça durdu. Minnettar gözlerle Lucy'ye baktı. 'Benimle güvendesin,' diye fısıldadı.

Fırtınadan sonra Max farklı görünüyordu. Artık o kadar saklanmıyordu. Her zaman Lucy'nin yanında olmak istiyordu. Hatta en sevdiği oyuncakını ona getirdi. Lucy güldü ve onunla oynadı. Annesi onları izledi ve dedi: 'Onu sevdiğini biliyor, Lucy. O da seni seviyor.' Lucy Max'e sarıldı ve Max yanağını yaladı.

O günden sonra Max, Lucy'nin gölgesi oldu. Onu bahçeye, odasına, hatta banyo kapısına kadar takip etti. Sürekli kuyruğunu sallıyordu. Koşarken sarkan kulağı hopluyordu. Lucy çok mutluydu. Sabırlı olmuştu ve şimdi Max ona tamamen güveniyordu. 'Biz en iyi arkadaşız,' dedi ona. Max onaylarcasına havladı.

Annesi, Lucy ve Max'in verandada birlikte oturduđu bir fotoğraf çekti. Lucy'nin kestane rengi örgüsü omzuna düşmüştü ve Max'in mavi tasması güneşte parlıyordu. 'Bu bizim ailemiz,' dedi annesi. Lucy ön dişlerindeki boşluğu göstererek gülümsedi. 'Max artık ailemizin bir parçası,' dedi. Max kuyruğunu salladı ve elini yaladı.

Lucy sabrın güven yarattığını öğrendi. Max'e alan tanıdı ve işaretlerini dinledi. Yumuşak bir sesle konuştu ve bekledi. Ve yavaşça Max kendini güvende hissetmeyi öğrendi. Şimdi ayrılmazlardı. Geceleri Max, Lucy'nin yatağında ayaklarının ucuna kıvrılıp uyurdu. Lucy, sevgi ve sabırla en utangaç kalbin bile açabileceğini biliyordu.

Ve böylece Lucy ile Max en iyi arkadaş oldular. Max'in kuyruğu hiç durmadan sallanıyordu ve Lucy adını seslendiğinde sarkan kulağı hep dikilirdi. Birlikte yürüyüşe çıkıyor ve parkta oynuyorlardı. Lucy'nin iyiliği Max'e bir yuva vermişti ve Max'in güveni Lucy'ye sonsuza dek bir arkadaş kazandırmıştı. Sabır onları aile yapmıştı.